

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 190. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122118880/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Eksaminer alene, som bevirker lige fra den fattige Kontorist til den elegante Adelsmand, at en korporlig Fornærmelse modtager sit øjeblikkelige Svar, og som forklarer den Resignation, Udholdenhed og Alvor, hvormed saadanne vanskelige Foretagender udføres, der kun bærer deres Løn i sig selv, og hvortil Menneskehedens almindelige smudsige Beregning ikke har givet sit Motiv.

Det unge Menneske vil vise dette, og han vil da tilføje: „Jeg har i mine Skoledage, saa ofte jeg kunde finde Lejlighed dertil, gaaet paa min egen Haand og søgt at prøve mig frem i vanskelige Tilfælde. I véd, at jeg aldrig har taalt en Fornærmelse, men straks slaaet fra mig. I derimod har altid klaget til Læreren. Jeg har sejlet, uagtet jeg ikke maatte; jeg er bleven set og har faaet Prygl. I har gaaet paa Konditorier og haft Stævnemøder med Opvartningspiger; men ingen har vidst det. Nu, da jeg er fri for Skolebænken, vil jeg først og fremmest bruge min Tid til at udvikle mine Kræfter og til at være sikker paa mig selv i et vanskeligt Tilfælde. Naar dette er gjort, vil jeg holde det for tidnok at se mig om efter en Beskæftigelse for Livet, og i Valget af denne Beskæftigelse vil jeg saa lade mig lede af min Overbevisning, min Stryke og en nøjagtig Vurdering af mine forhaandenværende Evner.“

Herover vil naturligvis Kammeraterne le. Det komiske ligger saa nær ved det begejstrede Udbrud, og der er ingen Alder, hvor man er saa tilbøjelig til at se det komiske som netop i 18 Aars Alderen. Det unge Menneske vil da gaa sin egen Gang, og vi vil haabe for ham, at han er standhaftig. Men Kammeraterne, der naturligvis ikke kan skænke en Sag Opmærksomhed, hvori en Kammerat tager Initiativet, disse samme unge Mennesker træffer nu snart efter den samme Sag eller i ethvert Fald noget, der klunger lige saadan, der ude i Verden. Rigtignok er det paa en buidrende og braldende Maade, at Opraabet møder dem, — men saa meget desto bedre. I Taler og Fortaler, i Viser og Aviser lyder disse højroste Stemmer om at gøre sig stærk og øvet for at kunne møde Fremtidens Eventualiteter, og man skynder sig i fuld Begejstring med at indmelde sig i en Skytteforening eller Gymnastikskole; man tager Part i en Sejlbaad eller man ror sig hver Søndag en Tur til Skoven; man drager ud under nordiske Toner, man afsynger Kæmpeviser, man mindes Thor eller Tyr eller en anden vældig Gud for Næverne, — og man er Kæmpe et Aarstid. Men saa begynder Embedsksamten at minde med varslende Røst, eller man faar mere Arbejde og større Løn paa det Handelskontor, hvor man tjener; og saa mindes man pludselig, at man er Student eller Kontorist med Udsigt til at blive Kandidat eller komme i egen Bedrift, og saa lægges Kæmpevisen paa Hylden, og saa ligger den daglige, borgerlige Virksomhed som en stor Fælled aaben for en; man begynder det alminde-